

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2020r.,
sprawy **R. S. P. i J. J. Ł.**
uniewinnionych od zarzutu popełnienia czynu z art. 284 § 2 k.k.
z powodu kasacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, M. S.A. z
siedzibą w B.,
od wyroku Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 27 czerwca 2019r., sygn. akt II Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 13 lutego 2019r., sygn. akt II K (...),

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć oskarżyciela posiłkowego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B., wyrokiem z 13 lutego 2019r., uniewinnił R. S. P. i J. J. Ł. od popełnienia zarzucanego im czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. polegającego na tym, że w okresie od 30 września 2010r. do 31 maja 2011r., działając wspólnie i w porozumieniu, w z góry powziętym zamiarze, jako właściciele G. Sp. z o.o. w G. dokonali przywłaszczenia powierzonego im towaru o łącznej wartości 78 320 zł na szkodę M. S.A. w B.. Sąd Okręgowy w Z. – po rozpoznaniu apelacji prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego – w dniu 27 czerwca 2019r. utrzymał w mocy pierwszoinstancyjny wyrok.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego M. S.A. w B., zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa: 1) procesowego, to jest art. 8 § 1 i 2 k.p.k. oraz 2) materialnego, to jest art. 284 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k., a także art. 65 § 1 i 2 k.c. i art. 58 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. W konsekwencji autor kasacji zażądał uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Z. do ponownego rozpoznania.

Zastępca Prokuratora Rejonowego w B. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna – i to stopniu oczywistym.

Zasadniczej natury argumenty wskazujące na trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia wyłożone zostały w prokuratorskiej odpowiedzi na kasację. Ich powtarzanie byłoby zbędne, a więc i w jakimś sensie nieracjonalne. Sąd Najwyższy za celowe uznał jedynie zwrócenie uwagi na kilka okoliczności, które miały kluczowe znaczenie dla podzielenia stanowiska Sądu drugiej instancji.

Po pierwsze – autor kasacji, ignorując regulację wyrażoną w art. 519 k.p.k., skierował zarzuty w istocie wprost przeciwko wyrokowi Sądu pierwszej instancji. Już sam ten fakt sprawił, iż nadzwyczajny środek zaskarżenia nie mógł przynieść oczekiwanego przez skarżącego rezultatu.

Po drugie – z żadnej wypowiedzi uwidocznionej w uzasadnieniach wyroków Sądów obu instancji nie wynikało, aby w toku procesu doszło do naruszenia zasady samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego. Uniewinniające rozstrzygnięcie było efektem samodzielnego ukształtowania jego faktycznej i prawnej podstawy. Wydane w ramach postępowań cywilnych nakazy zapłaty, mające charakter deklaracyjny, stanowiły dowody w sprawie podlegające swobodnej ocenie sędziowskiej, tak jak inne dowody z dokumentu.

Po trzecie – ugruntowany jest w judykaturze pogląd, że obraza prawa materialnego dotyczy sytuacji, w których dochodzi do wadliwego zastosowania lub niezastosowania przepisu prawa materialnego. Może on być skuteczny wówczas, gdy nastąpiła niewłaściwa subsumpcja niekwestionowanych ustaleń faktycznych pod przepis prawa materialnego. Innymi słowy, skarżący, stawiając zarzut obrazy

prawa materialnego, musi wykazać, że nastąpiło błędne zastosowanie (lub niezastosowanie) prawa materialnego w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych. Skoro zatem ustalono w niniejszej sprawie, że prawo własności przedmiotu czynu, uznawanego przez oskarżyciela posiłkowego za sprzeniewierzenie, zostało skutecznie przeniesione na oskarżonych oraz że oskarżeni nie podejmowali działań ukierunkowanych na wprowadzenie pokrzywdzonej spółki w błąd lub na wyzyskanie takiego błędu, to nie mogło być mowy o przypisaniu R. P. i J. Ł. ani przestępstwa z art. 284 § 2 k.k., ani też z art. 286 § 1 k.k.

Po czwarte wreszcie – kierując się tożsamymi argumentami, należało przyjąć, że w świetle poczynionych prawidłowo ustaleń faktycznych nie do obrony była teza skarżącego o dokonaniu w niniejszej sprawie wadliwej wykładni oświadczeń woli (art. 65 § 1 i 2 k.c.) oraz o zaistnieniu bezwzględnej nieważności czynności prawnych, na skutek których doszło do przeniesienia prawa własności towarów na rzecz oskarżonych (art. 58 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c.).

W tym stanie rzeczy – rozpoznając kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz stwierdzając brak danych uzasadniających przypuszczenie wystąpienia uchybień z art. 439 § 1 k.p.k. – Sąd Najwyższy oddalił kasację na posiedzeniu bez udziału stron w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. Kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne obciążono oskarżyciela posiłkowego, M. S.A. z siedzibą w B., po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.